

הַלְבוֹת מַעֲשֵׂה הַקִּרְבָּנוֹת פֶּרֶק מו

א. הַנּוֹדֵר גָּדוֹל, וְהֵבִיא קֶטֶן לֹא יֵצֵא; נָדַר קֶטֶן, וְהֵבִיא גָּדוֹל יֵצֵא. פִּיּוּצָד: אָמַר הָרִי עָלַי עוֹלָה אוֹ שְׁלָמִים כֶּבֶשׂ, וְהֵבִיא אֵיל, אוֹ שְׁנֹדֵר עֶגֶל וְהֵבִיא שׁוֹר, גָּדִי וְהֵבִיא שְׁעִיר יֵצֵא. נָדַר עוֹלָה מִן הַכֶּבֶשִׁים, אוֹ מִן הָאֵילִים, וְהֵבִיא פִּלָּגֶס הָרִי זֶה סֶפֶק אִם יֵצֵא יָדֵי נָדָרוֹ, אוֹ לֹא יֵצֵא; וְכֵן הַנּוֹדֵר עוֹלַת עוֹף מִן הַתּוֹרִים, אוֹ מִן בְּנֵי הַיּוֹנָה, וְהֵבִיא תַחֲלַת הַצֶּהוּב שְׁבֻזָּה וְשְׁבֻזָּה הָרִי זֶה סֶפֶק.

ב. נָדַר שְׁחֹר וְהֵבִיא לֶבֶן, לֶבֶן וְהֵבִיא שְׁחֹר, זָכָר וְהֵבִיא נִקְבָּה, נִקְבָּה וְהֵבִיא זָכָר לֹא יֵצֵא.

ג. הַנּוֹדֵר סֶתֶם, מֵבִיא מִן הַגְּדוֹלִים שְׁבִמִּין שְׁנֹדֵר; וְאִם אוֹתוֹ הַמָּקוֹם רְגִילִין לְקָרוֹת בְּסֶתֶם לְאַחַד מִן הַמִּינִין, מֵבִיא כְּאֲנָשִׁי הַמָּקוֹם. פִּיּוּצָד: נָדַר עוֹלָה מִן הַבָּקָר, יָבִיא שׁוֹר. אָמַר הָרִי עָלַי עוֹלָה אִם דֶּרֶךְ אֲנָשִׁי הַמָּקוֹם לְקָרוֹת עוֹלָה סֶתֶם, אִפְּלוּ לְעוֹלַת הָעוֹף מֵבִיא פְּרִידָה אַחַת, תּוֹר אוֹ בֶּן יוֹנָה; וְאִם דֶּרֶכֶן שְׂאִין קוֹרְאִין עוֹלָה סֶתֶם אֵלָּא לְעוֹלַת בָּקָר, יָבִיא שׁוֹר. וְכֵן כָּל כִּיּוּצָּא בָּזָה.

ד. מִי שְׁנֹדֵר שׁוֹר אוֹ אֵיל אוֹ כֶּבֶשׂ אוֹ עֶגֶל וְכִיּוּצָּא בָּהֶם לֹא יָבִיא כְּחוֹשׁ בְּיוֹתֵר שְׁבָאוֹתוֹ הַמִּין, מִפְּנֵי שְׁדָמְיוֹ מוֹעֲטִין, וְאִינוּ חִיב לְהֵבִיא הִיפָּה הַשָּׁמֶן בְּיוֹתֵר, שְׂאִין שֵׁם לְמַעַלָּה מִמֶּנּוּ; אֵלָּא יָבִיא הַבִּינוֹנִי. וְאִם הֵבִיא הַכְּחוֹשׁ, יֵצֵא יָדֵי נָדָרוֹ.

ה. הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי שׁוֹר שׁוֹוָה מָנָה יָבִיא שׁוֹר שְׁשׁוּוָה מָנָה בְּאוֹתוֹ מָקוֹם, חוּץ מִנְּסָכָיו; הֵבִיא שְׁנַיִם בְּמָנָה, לֹא יֵצֵא.

ו. הָאוֹמֵר שׁוֹר זֶה עוֹלָה, וְנִפְּל בּוֹ מוֹם אִם רָצָה, יָבִיא בְּדָמָיו שְׁנַיִם; וְאִפְּלוּ הֵבִיא בְּדָמָיו אֵיל אֶחָד, יֵצֵא. אָמַר שְׁנֵי שְׁוֹרִים אֵילוּ עוֹלָה, וְנִפְּל בָּהֶם מוֹם אִם רָצָה, יָבִיא בְּדָמֵיהֶם אֶחָד. אֵיל זֶה עוֹלָה, וְנִפְּל בּוֹ מוֹם אִם רָצָה, יָבִיא בְּדָמָיו כֶּבֶשׂ; וְכֵן אִם נָדַר כֶּבֶשׂ, וְנִפְּסַל אִם רָצָה, יָבִיא בְּדָמָיו אֵיל.

ז. אָמַר הָרִי עָלַי עוֹלָה, וְהִפְרִישׁ שׁוֹר, וְנִגְנַב פּוֹטֵר עֲצָמוֹ בְּשָׂה. אָמַר שׁוֹר זֶה וְדָמָיו עָלַי עוֹלָה, הִקְבַּע; וְאִם נִפְּסַל, לֹא יָבִיא בְּדָמָיו אֵלָּא שׁוֹר.

ח. הָאוֹמֵר אֶחָד מִכֶּבֶשִׁי הַקֹּדֶשׁ, וְאֶחָד מִשְׁוֹרֵי הַקֹּדֶשׁ, וְהָיוּ לוֹ שְׁנַיִם הַגְּדוֹל שְׁבָהֶן הַקֹּדֶשׁ. הָיוּ שְׁלוֹשָׁה הַגְּדוֹל שְׁבָהֶן הַקֹּדֶשׁ, וְחוֹשְׁשִׁין לְבִינוֹנִי; פִּיּוּצָד יַעֲשֶׂה יִמְתִּין לְבִינוֹנִי עַד שִׁיפֹל בּוֹ מוֹם, וְתַחֲוֹל הַקֹּדֶשׁ עַל הַגְּדוֹל לְבָדוֹ. וְאִם אָמַר שׁוֹר שְׁבִשְׁוֹרֵי הַקֹּדֶשׁ הַגְּדוֹל שְׁבָהֶם הַקֹּדֶשׁ, וְאִין חוֹשְׁשִׁין לְבִינוֹנִי.

ט. פֶּרֶשׁ אֶחָד מֵהֶן, וְשָׁכַח, אוֹ שָׁאֲמַר לוֹ אֲבִיו, אֶחָד מֵהֶן הַקֹּדֶשׁ הָרִי זֶה מִקְדִּישׁ גָּדוֹל שְׁבָהֶן, וְאַחֵר כֶּן יֵצֵא יָדֵי חוֹבָתוֹ; וְכֵן הַנּוֹדֵר עוֹלָה מִן הַבָּקָר, וְקָבַע נָדָרוֹ, וְשָׁכַח מֶה קָבַע, אִם שׁוֹר אִם עֶגֶל הָרִי זֶה יָבִיא שׁוֹר. וְכֵן אִם קָבַע בְּכֶבֶשִׁים, וְשָׁכַח מֶה קָבַע יָבִיא אֵיל; קָבַע בְּעִזִּים, וְשָׁכַח יָבִיא שְׁעִיר. שָׁכַח בְּאִיזָה מִין מִן הַבְּהֵמָה קָבַע עוֹלָתוֹ, יָבִיא שׁוֹר וְאֵיל וְשְׁעִיר; וְאִם נִסְתַּפֵּק לוֹ שָׁמָּה בְּעוֹף קָבַע עוֹלָתוֹ, יוֹסִיף תּוֹר וּבֶן יוֹנָה.

י. נָדַר תּוֹדָה אוֹ שְׁלָמִים, וְקָבַע נָדָרוֹ בְּבָקָר, וְשָׁכַח בְּמָה קָבַעוּ יָבִיא פֶּר וּפְרָה; וְכֵן אִם נִסְתַּפֵּק לוֹ בְּכֶבֶשִׁים, יָבִיא אֵיל וְרַחֵל; נִסְתַּפֵּק לוֹ בְּעִזִּים, יָבִיא שְׁעִיר וְשְׁעִירָה. שָׁכַח בְּאִיזָה מִין קָבַע נָדָרוֹ מֵבִיא פֶּר וּפְרָה, אֵיל וְרַחֵל, שְׁעִיר וְשְׁעִירָה.

יא. האומר הרי עלי עולת עוף, מביא תור או בן יונה; פרש, ושכח באיזה מין קבע נדרו מביא תור ובן יונה.

יב. האומר הרי עלי למזבח יביא קמץ לבונה, שאין לך דבר שקרב כלו למזבח כמות שהוא אלא לבונה. פרש נדרו, ושכח מה פרש יביא מכל דבר שקרב כלו למזבח; לפיכך מביא עולת בהמה, ועולת עוף, ומנחת נסכים, ולבונה, ויין בפני עצמו.

יג. אומר הרי עלי בסלע למזבח יביא כבש, שאין לך דבר שקרב בסלע למזבח אלא כבש; פרש, ושכח מה פרש יביא בסלע מכל דבר ודבר שקרב למזבח.

יד. האומר הרי עלי לבונה, לא יפחת מקמץ. הרי עלי עצים לא יפחת משני גזרים, עבין כמחוקות וארפן אמה; הרי עלי עץ מביא גזר אחד, ארכו אמה. ואם רצה להביא דמי העצים, יביא.

טו. מי שנדר או התנדב שמן, פיצד עושין בו קומץ ממנו קמץ, ונותן עליו מלח, וזורקו על גבי האש, והשאר נאכל לכהנים כשירי מנחות. וכיצד עושין ביין הבא בפני עצמו נותן עליו מלח, ומנסכו כלו על גבי השיתין ככל הנסכים. והלבונה הבאה בפני עצמה נותן עליה מלח, וכלה לאשים.

טז. מי שנדר נדר, לא יביאנו ממעות מעשר שני: שהרי נתחייב בקרבן זה; וכל המחייב בקרבן, לא יביא קרבנו אלא מן החלין. אומר הרי עלי תודה מן החלין, ולחמה מן המעשר לא יביא לחמה אלא מן החלין: שהרי נדר בקרבן תודה, והתודה אינה באה אלא עם הלחם.

יז. פרש ואמר הרי עלי להביא תודה ממעות מעשר שני, ולחמה מן החלין יש לו להביא כמו שנדר; ואם הביא הכל מן החלין, יצא. וכן אם פרש ואמר הרי עלי תודה, היא ולחמה מן המעשר יביא; ולא יביא לחמה מחטי מעשר שני אלא ממעות מעשר שני, כמו הבהמה שהיא ממעות מעשר שני.

יח. ואף על פי שפרש שייביא לחמה מן המעשר, לא יביא נסכיה ממעות מעשר שני, שאין הנסכים באין לעולם אלא מן החלין, כמו שבארנו: לפי שנאמר בהן "והקריב המקריב קרבנו" (במדבר טו, ד) עד שיהיו משלו, ולא יהיה בהן צד לגבוה כלל.

הלכות מעשה הקרבנות פרק יז

א. הנודר מנחה מאפה תנור לא יביא מאפה כפח, ולא מאפה רעפים, ולא מאפה יורת הערביים. האומר הרי עלי במחבת, והביא במרחשת, במרחשת, והביא במחבת מה שהביא הביא, וידי חובתו לא יצא; ואם אמר זו להביא במרחשת, והביאה במחבת, או במחבת, והביאה במרחשת הרי זו פסולה. וכן כל כיוצא בזה.

ב. וכן האומר הרי עלי שני עשרונות להביאן בכלי אחד, והביאן בשני כלים, או בשני כלים, והביאן בכלי אחד מה שהביא הביא; וידי חובתו לא יצא, שנאמר "כאשר נדרת לה"

(דברים כג, כד). אלו להביא בכלי אחד, והביא בשני כלים, אלו להביא בשני כלים, והביא בכלי אחד הרי אלו פסולין.

ג. לא קבען בשעת הנדר, אלא אמר הרי עלי שני עשרונות, ובשעת הפרשה קבען והפרישן בשני כלים, וחזר והביאן בכלי אחד הרי אלו כשרים: שנאמר "כאשר נדרת" (דברים כג, כד), ולא כאשר הפרשת.

ד. אמר הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד, והביא בשני כלים, אמרו לו בכלי אחד נדרת הקריבם בשני כלים, הרי אלו פסולין; הקריבם בכלי אחד, הרי אלו כשרים.

ה. אמר הרי עלי שני עשרונות להביא בשני כלים, והביא בכלי אחד, אמרו לו בשני כלים נדרת הקריבן בשני כלים, הרי אלו כשרים; הקריבן בכלי אחד, הרי אלו פסולין שנתערבו.

ו. האומר הרי עלי מנחה, יביא אחת מחמשת מיני מנחות הפאות בנדר ונדבה; אמר הרי עלי מנחות, יביא שני מיני מנחות מחמשתן; אמר הרי עלי מין מנחות, יביא שתי מנחות ממין אחד. הרי עלי מיני מנחות, יביא שתי מנחות מינין; וכן אם אמר מיני מנחה, יביא שני מינין. קבע נדרו במין מהן, ושכחו מביא חמשתן.

ז. אין היחיד מביא מנחה בכלי אחד, יתר מששים עשרון; ואם נדר יותר מששים מביא ששים בכלי אחד, והשאר בכלי שני: שאין יכולין להכליל כאחד אלא ששים; אבל יתר על ששים, אין נבללן. אף על פי שאין הכלילה מעכבת כמו שבארנו, אמרו חכמים, כל הראוי לבלילה, אין הכלילה מעכבת בו; וכל שאינו ראוי לבלילה, הכלילה מעכבת בו.

ח. אמר הרי עלי מאה אחד ועשרים עשרון מביא מאה ועשרים בשני כלים, ששים בכל כלי, ומביא עשרון אחד בכלי שלישי.

ט. אמר הרי עלי עשרון, מביא עשרון אחד. הרי עלי עשרונות, יביא שנים; פרש נדרו, ושכח כמה עשרון פרש יביא ששים עשרון בכלי אחד. שכח כמה עשרון פרש, ובאיזה מין קבעו הרי זה מביא ששים עשרון, מכל מין ומין מחמשתן.

י. קבע נדרו, ושכח כמה עשרונות נדר ובכמה כלים נדר הרי זה מביא מאחד ועד ששים, בששים כלי. כיצד: מביא עשרון אחד בכלי ראשון, ושני עשרונות בכלי שני, ושלושה עשרונות בשלישי, עד שיהיו ששים עשרון בכלי האחרון. ואם שכח אף באיזה מין קבע מביא על סדר זה ששים כלי, מכל מין; ונמצא מביא מכל מין, אלא שמונה מאות ושלושים עשרון.

יא. האומר הרי עלי מנחת שעורים, או מנחת חצי עשרון, או מנחת שלא שמן ולבונה הרי זה פטור, שלא התנדב דבר שפמוהו מקריבין. אמר הרי עלי מנחה מן השעורים, או מן העדשים, או מנחה בלא שמן ולבונה, או מנחת חצי עשרון שואלין אותו: אם אמר לא נדרתי אלא על דעת שמתר להקריב כזה, ואלו ידעתי שאין מקריבין אלא עשרון שלם סלת בשמן ולבונה, לא הייתי נודר הרי זה פטור; ואם אמר אלו הייתי יודע, הייתי נודר בדרך שמקריבין הרי זה חייב להקריב בדרך שמקריבין.

יב. נדר עשרון ומחצה, ואמר אלו הייתי יודע, הייתי נודר

כְּדֶרֶךְ הַמִּתְנַדְבִּין הָרִי זֶה מְבִיא שְׁנִים. אָמַר הָרִי עָלִי קִמַּח, אוֹ הָרִי עָלִי חֲצִי עֶשְׂרוֹן, וְלֹא הִזְכִּיר שֵׁם מִנְחָה הָרִי זֶה פֶּטוּר, כְּמִי שֶׁלֹּא נָדַר מַעֲוָלִים.

יג. וְכֵן הָאֹמֵר הָרִי עָלִי תוֹדָה בְּלֹא לֶחֶם, זָבַח בְּלֹא נִסְכִּים הָרִי זֶה פֶּטוּר; וְאִם אָמַר אֲלוֹ הָיִיתִי יוֹדֵעַ שְׂאִין מִקְרִיבִין כֵּן, הָיִיתִי נוֹדֵר כְּדֶרֶךְ הַנּוֹדְרִין הָרִי זֶה חַיֵּב לְהַבִּיאַ כְּדֶרֶךְ הַמִּקְרִיבִין.

יד. הָאֹמֵר הָרִי עָלִי לֶחֱמִי תוֹדָה, יָבִיא תוֹדָה וְלֶחֱמָה שֶׁהִדְבֵּר יְדוּעַ שְׂאִין מִקְרִיבִין לֶחֶם בְּלֹא תוֹדָה, וְסוֹף הַקֶּרֶבֶן הִזְכִּיר. אָמַר הָרִי עָלִי לֶחֶם לִפְטוּר תוֹדָתוֹ שֶׁלְּפָלוּנִי, יָבִיא לֶחֶם תוֹדָה עִם תוֹדַת חֲבֵרוֹ.

טו. מִתְנַדֵּב אָדָם אוֹ נוֹדֵר, יֵין בִּפְנֵי עֲצָמוֹ. וְאִין מִתְנַדְבִּין לֹוֹג יֵין, וְלֹא שְׁנֵי לֹוִגִין שְׂאִין בְּנִסְכִּים לֹא לֹוֹג וְלֹא שְׁנִים; וְאִין מִתְנַדְבִּין חֲמִשָּׁה שְׂאִין חֲמִשֶּׁת לֹוִגִין רְאוּיִין לֹא לְנִסְכֵּי בַּהֶמָּה אַחַת, וְלֹא לְנִסְכֵּי שְׁתֵּי בַּהֲמוֹת. אָבֵל מִתְנַדְבִּין שְׁלוֹשָׁה, וְאַרְבָּעָה, וְשֵׁשָׁה, וּמִשְׁשָׁה וּמַעֲלָה מִפְּנֵי שֶׁהֵן רְאוּיִין לְנִסְכֵּי בַּהֲמוֹת.

טז. פִּיצָד: נָדַר שְׁבַעָה, הָרִי הֵן כְּנִסְכֵּי כֶּבֶשׂ וְאֵיל; נָדַר שְׁמוֹנֶה, הָרִי אֲלוֹ כְּנִסְכֵּי שְׁנֵי אֵילִים; תִּשְׁעָה, כְּנִסְכֵּי שׁוֹר וְכֶבֶשׂ, אוֹ כְּנִסְכֵּי שְׁלוֹשָׁה כֶּבֶשִׁים; נָדַר עֶשְׂרֶה, הָרִי אֲלוֹ כְּנִסְכֵּי שׁוֹר וְאֵיל, אוֹ שְׁנֵי כֶּבֶשִׁים וְאֵיל. וְכֵן עַד לַעֲוָלִים.

יז. נָדַר חֲמִשֶּׁת לֹוִגִין אוֹמְרִין לוֹ הַשְּׁלֵם שְׁשָׁה, שֶׁהָרִי קִבְּעַן לְקֶרֶבֶן; אָבֵל אִם נָדַר לֹוֹג אוֹ שְׁנֵים פֶּטוּר, שֶׁהָרִי אֵינֶן רְאוּיִין כָּלֵל, לֹא הֵן וְלֹא מִקְצָתָן. וְאִין מִתְנַדְבִּין וְלֹא נוֹדְרִין פְּחוֹת מְלֹוֹג שְׁמֵן שְׂאִין לָךְ מִנְחָה פְּחוֹתָה מַעֲשָׂרוֹן, וְהִיא צְרִיכָה לֹוֹג אֶחָד שְׁמֵן.

יח. הָאֹמֵר הָרִי עָלִי יֵין, לֹא יִפְחַת מִשְׁלֶשֶׁת לֹוִגִין; הָרִי עָלִי שְׁמֵן, לֹא יִפְחַת מְלֹוֹג. פֶּרֶשׁ נִדְרוֹ, וְשִׁכַּח כְּמָה לֹוֹג נָדַר מִן הַיֵּין אוֹ מִן הַשְּׁמֵן יָבִיא מֵאָה וְאַרְבָּעִים לֹוֹג: שְׂאִין לָךְ יוֹם שְׁמִקְרִיבִין בּוֹ הַצְּבוֹר קֶרֶבֶנוֹת מְרֻבּוֹת, יוֹתֵר מִיּוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁלְּחֹג שִׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת, וְיִהְיוּ הַנִּסְכִּים בּוֹ בַּיּוֹם מֵאָה וְאַרְבָּעִים לֹוֹג שְׁמֵן וּכְמוֹתֵם יֵין, כְּמוֹ שִׁיתִּבָּאֵר בַּהֲלָכוֹת תְּמִידִין וּמוֹסָפִין.

הַלְבוֹת מַעֲשֵׂה הַקֶּרֶבֶנוֹת פֶּרֶק יח

א. כָּל הַקֶּרֶבֶנוֹת כָּלֵן בֵּין קֶרֶבֶנוֹת בַּהֶמָּה וְעוֹף, בֵּין קֶרֶבֶנוֹת מִנְחוֹת מִצּוֹת עֲשֵׂה לְהַקְרִיבֵן בְּבֵית הַבְּחִירָה, שֶׁנֶּאֱמַר "וְשֵׁם תַּעֲשֶׂה, כָּל אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה" (דְּבָרִים יב, יד). וְכֵן מִצּוֹת עֲשֵׂה לְהִיּוֹת כָּל אָדָם מִטָּפֵל וּמִבִּיא קֶרֶבֶנוֹת בַּהֶמָּה שֶׁנִּתְחַיֵּב לְהַקְרִיבֵן, מִחוּצָה לָאָרֶץ לְבֵית הַבְּחִירָה: שֶׁנֶּאֱמַר "רַק קִדָּשֶׁיךָ אֲשֶׁר-יִהְיוּ לָךְ, וּנְדָרֶיךָ, תִּשָּׂא וּבָאת . . ." (דְּבָרִים יב, כו) מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שְׂאִינוֹ מְדַבֵּר אֲלֵא בְּקִדְשֵׁי חוּצָה לָאָרֶץ, שֶׁהוּא מִטָּפֵל בָּהֶם עַד שִׁיבִיָּאֵם לְבֵית הַבְּחִירָה.

ב. הַמִּקְרִיב קֶרֶבֶן חוּץ לַעֲזָרָה בְּטֵל מִצּוֹת עֲשֵׂה, וְעָבַר עַל לֹא תַעֲשֶׂה: שֶׁנֶּאֱמַר "הִשְׁמַר לָךְ, פֶּן-תַּעֲלֶה עֲלֶיךָ, בְּכָל-מָקוֹם, אֲשֶׁר תֵּרְאֶה" (דְּבָרִים יב, יג). וְאִם הַקְרִיב בְּמִזֵּיד חַיֵּב כִּרְת, שֶׁנֶּאֱמַר "אֲשֶׁר-יַעֲלֶה עֲלָה, אוֹ-זָבַח. וְאֵל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, לֹא יָבִיאֵנוּ,

לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ, לֵה' וְנִכְרַת . . . מַעֲמִיו" (ויקרא יז, ח-ט); וְאִם הִקְרִיב בְּשׁוֹגֵג, מִבִּיא חֲטָאת קְבוּעָה.

ג. וְכֵן הַשּׁוֹחֵט קִדְּשִׁים חוּץ לְעֶזְרָה אִף עַל פִּי שְׁלֹא הֶעֱלָה אוֹתָם אִם הָיָה מִזִּיד, חֵיב כֶּרֶת: שֶׁנֶּאֱמָר "אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׁוֹר אוֹ-כֶשֶׁב אוֹ-עִז . . . דָּם יַחֲשֹׁב לְאִישׁ הֵהוּא, דָּם שָׁפָךְ, וְנִכְרַת" (ויקרא יז, ג-ד). וְאִם שָׁחַט בְּשׁוֹגֵג, מִבִּיא חֲטָאת קְבוּעָה.

ד. וְהִיכָן הַזִּהְיָר עַל הַשְּׁחִיטָה בַּחוּץ: בְּהִקְשׁ נֶאֱמָר "שֵׁם, תַּעֲלֶה עַל־תֵּיף" (דברים יב, יד), וְנֶאֱמָר "וְשֵׁם תַּעֲשֶׂה, כָּל אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶךְ" (שם). מֵה הֶעֱלָה בַּחוּץ שְׁעָנַשׁ עָלֶיהָ הַזִּהְיָר עָלֶיהָ בִּפְרוּשׁ, שֶׁנֶּאֱמָר "הַשָּׁמֶר לָךְ, פֶּן-תַּעֲלֶה עַל־תֵּיף" (דברים יב, יג); אִף עֲשִׂיהָ שֶׁבִּכְלָלָה הַשְּׁחִיטָה, שְׁעָנַשׁ עָלֶיהָ בִּפְרוּשׁ הָרִי הוּא מְזַהֵר עָלֶיהָ, שְׁלֹא עָנַשׁ הַכֶּתוּב אֲלֵא אִם כֵּן הַזִּהְיָר.

ה. הַשּׁוֹחֵט קִדְּשִׁים וְהֶעֱלָה אוֹתָם בַּחוּץ, חֵיב שְׁתֵּים אַחַת עַל הַשְּׁחִיטָה, וְאַחַת עַל הַהֶעֱלָה. שָׁחַט בַּפְּנִים, וְהֶעֱלָה בַּחוּץ חֵיב עַל הַהֶעֱלָה; וְכֵן אִם שָׁחַט בַּחוּץ, וְהֶעֱלָה בַּפְּנִים חֵיב עַל הַשְּׁחִיטָה.

ו. אִינוּ חֵיב אֲלֵא עַל שְׁחִיטַת קִדְּשִׁים, הָרְאוּיִין לִקְרֹב לַמִּזְבֵּחַ. אֲבָל הַשּׁוֹחֵט בַּחוּץ אֶחָד מֵאֲסוּרֵי מִזְבֵּחַ, אוֹ מִחֲטָאוֹת הַמִּתּוֹת הָרִי זֶה פָּטוּר: שֶׁנֶּאֱמָר "לִפְנֵי מִשְׁכַּן ה'" (ויקרא יז, ד) כָּל שֶׁאִינוּ רְאוּי לָבוֹא אֶל מִשְׁכַּן ה', אֵין חֵיבִין עָלָיו.

ז. שָׁחַט בַּחוּץ מַחֲסֵר זִמָּן בְּגוּפוֹ, אוֹ בַּבְּעָלִים הוֹאִיל וְאִינוּ רְאוּי לָבוֹא עִתָּה בַּפְּנִים, פָּטוּר. אֵיזָה הוּא מַחֲסֵר זִמָּן, בְּגוּפוֹ: בְּהִמָּה בְּתוֹךְ שְׁבַעַת יָמֵי הַלֵּידָה, וְתוֹרִין שְׁלֹא הִגִּיעַ זִמָּנָהּ; וְאוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ שֶׁנִּשְׁחַט אֶחָד מֵהֶם הַיּוֹם, שֶׁאֵין הַשְּׁנֵי רְאוּי עַד לַמָּחָר.

ח. וְאֵיזָה הוּא מַחֲסֵר זִמָּן, בַּבְּעָלִים קֶרֶבֶן שְׁעָדִין לֹא הִגִּיעַ זִמָּן בְּעָלָיו לְהִקְרִיבוֹ. פִּיּוּצָד: הַזֵּב וְהַזֵּבָה וְהַיּוֹלָדֶת שֶׁשָּׁחַטוּ חֲטָאתָם בַּחוּץ בְּתוֹךְ יָמֵי סְפִירָה, פָּטוּרִין; וְכֵן מִצְרַע שֶׁשָּׁחַט חֲטָאתוֹ וְאֲשָׁמוֹ בַּחוּץ בְּתוֹךְ יָמֵי הַסְּפִירָה, פָּטוּר: שְׁעָדִין לֹא נִרְאוּ בְּעָלֵי הַקֶּרְבָּנוֹת הָאֵלּוּ לַכִּפָּרָה. אֲבָל אִם שָׁחַטוּ עוֹלוֹתֵיהֶן בַּחוּץ בְּתוֹךְ יָמֵי הַסְּפִירָה, חֵיבִין: שֶׁהָעוֹלָה, דוֹרוֹן הִיא; וְהַחֲטָאת וְהָאֲשָׁם, הֵן עֵיקַר הַכִּפָּרָה.

ט. וְכֵן נִזִּיר שֶׁשָּׁחַט חֲטָאתוֹ בַּחוּץ בְּתוֹךְ יָמֵי נִזִּירוֹת, פָּטוּר; הִקְרִיב עוֹלָתוֹ אוֹ שְׁלָמָיו בַּחוּץ, חֵיב: שֶׁהַחֲטָאת הִיא הַמַּעֲכָבֶת אוֹתוֹ, וְהִיא עֵיקַר הַנִּזִּירוֹת.

י. אֲשֶׁם תָּלוּי וְחֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל הַסֶּפֶק, שֶׁהִקְרִיב בַּחוּץ פָּטוּר, שֶׁהָרִי לֹא נִקְבַּע הָאֲסוּר. אֲשֶׁם מִצְרַע שֶׁשָּׁחַטוּ בַּחוּץ, שְׁלֹא לְשָׁמוֹ חֵיב, הוֹאִיל וְשְׁלֹא לְשָׁמוֹ רְאוּי בַּפְּנִים וְכִשֶּׁר כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר. וְכָל קֶרֶבֶן שֶׁהוּא פָּטוּר עַל שְׁחִיטָתוֹ בַּחוּץ, כֶּךָ הוּא פָּטוּר עַל הֶעֱלָיתוֹ.

יא. שְׁנֵי שְׁעִירֵי יוֹם הַכִּפּוּרִים שֶׁשָּׁחַטָם בַּחוּץ אִם עַד שְׁלֹא הִתְוֹדָה עָלֵיהֶם, חֵיב כֶּרֶת עַל שְׁנֵיהֶן, הוֹאִיל וְרְאוּיִין לָבוֹא לִפְנֵי ה', לְדוּדֵי; וְאִם אַחֵר שֶׁהִתְוֹדָה פָּטוּר עַל הַמִּשְׁתַּלַּח, שֶׁהָרִי אִינוּ רְאוּי לָבוֹא לִפְנֵי ה'.

יב. הַשּׁוֹחֵט שְׁלָמִים בַּחוּץ, קֹדֶם שִׁיפְתָּחוּ דִּלְתוֹת הַהֵיכָל פָּטוּר: שֶׁהָרִי הֵן מַחֲסֵרִים מַעֲשֶׂה; וְאַחֵר כֶּךָ יִהְיוּ רְאוּיִין לִקְרֹב לִפְנֵי ה', כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. וְהַשּׁוֹחֵט אֶת הַפֶּסַח בַּחוּץ, אִפְלוּ בִשְׁאָר יָמוֹת

השנה בין לשמו, בין שלא לשמו חייב: שהפסח בשאר ימות השנה, שלמים הוא.

יג. בהמת חלין, שעברה קדשי מזבח אסור לשחט אותה בחוץ; ואם שחט אינו לוקה, מפני שאינה ראויה לבוא לפני ה'. גנב והקדיש, ואחר כך שחט בחוץ חייב. ומאימתי העמידוה ברושותו, כדי לחיבו עליה כרת: משעה שהקדישה והוא, ששחטה אחר יאוש; אבל לפני יאוש, אינה קדושה.

יד. היתה הבהמה כלה בחוץ, וצוארה בפנים, ושחט חייב, שנאמר "אשר ישחט שור או-כשב או-עז, במחנה; או אשר ישחט, מחוץ למחנה" (ויקרא יז, ג). אחד השוחט במקדש, ושאר גוף הבהמה לחוץ; או שהיה גופה בפנים, וצוארה בחוץ חייב: עד שתהיה הבהמה כלה במקדש, שנאמר "ואל-פתח אהל מועד, לא יביאנו" (ויקרא יז, ט). אבל השוחט בגגו שלחיקל אף על פי שאינו ראוי לזביחה כלל, הרי זה פטור.

טו. שנים שאחזו בספין, ושחטו בחוץ פטורין: שנאמר "אשר ישחט . . . או אשר ישחט" (ויקרא יז, ג) אחד, ולא שנים. ואחד ששחט בחוץ אף על פי שלא נתכון לשחט קדשים אלו לה' הרי זה חייב, שנאמר "דם יחשב לאיש ההוא, דם שפך" (ויקרא יז, ד): אף על פי שזה הדם במחשבתו כדם הנשפך, לא כקרבן הרי הוא חייב.

טז. השוחט בחוץ בליילה חייב, הואיל והשחיטה בליילה כשרה בחוץ. וכן אם העלה בליילה, מזה ששחט בחוץ בליילה חייב על ההעליה; אבל אם שחט בפנים בליילה, והעלה בחוץ פטור, לפי שלא העלה אלא דבר פסול, שאין לך שחיטה כשרה בליילה, במקדש. וכן אם קבל בכלי חל בפנים, וזרק בחוץ פטור.

יז. וכן המולק את העוף בחוץ, פטור; ואם העלהו, פטור. מלק בפנים, והעלה בחוץ חייב על ההעליה; שחטו בפנים, והעלהו בחוץ פטור, שלא העלה אלא דבר שאינו ראוי לקרב. שחט את העוף בחוץ, והעלהו בחוץ חייב שתיים: שהשחיטה בחוץ כשרה, והרי היא כמליקה בפנים.